

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 6/04-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. M. – K., B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 11, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13, čl. 14, čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 1, čl. 32, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Ns 1-12/03 zo 14. októbra 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. M. – K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2003 doručená sťažnosť Mgr. M. M. – K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 11, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13, čl. 14, čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 1, čl. 32, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Ns 1 12/03 zo 14. októbra 2003.

Sťažovateľ zároveň tvrdí, že uvedeným uznesením došlo k porušeniu § 120 až 136 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a nasl., zákona č. 121/1975 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, zákona č. 255/1946 Zb. o príslušníkoch československej armády v zahraničí a o niektorých iných účastníkoch národného boja za oslobodenie v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ zároveň požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 28 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov a § 30 a nasl. OSP.

Porušenie svojich ľudských a občianskych práv vidí sťažovateľ v tom, že prvostupňový Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ho zámerne terorizuje a necháva ho už šiesty rok žiť z 2 880 Sk, v čom ho fakticky podporuje aj najvyšší súd svojím stanoviskom. Krajský súd podľa sťažovateľa odmieta vydať uznesenie o predbežnom opatrení a doručiť mu ho, čím mu bráni obrátiť sa na vyšší súd. Sťažovateľ obviňuje krajský súd a najvyšší súd, že ho už šiesty rok zámerne držia v hrozivej tiesni, čím ho vháňajú do nutnej obrany. Sťažovateľ od ústavného súdu žiada, aby rozhodol, že „... súd je povinný nariadiť v súlade s vyššie uvedenými §§ potrebné dôkazné úkony, aby boli moje občiansko-ľudské práva zachované a dodržiavané!“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/193 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má všeobecné a osobitné náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná oneskorene alebo niekým zjavne neoprávneným alebo či nie je zjavne neopodstatnená.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Ns 1-12/03 zo 14. októbra 2003 bolo rozhodnuté, že sudkyňa krajského súdu JUDr. M. T. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 22 S 113/00 a 22 S 25/01. Ide o konania, v ktorých sa sťažovateľ od Sociálnej poisťovne v Bratislave domáha úpravy výšky invalidného dôchodku.

Ústavný súd zistil, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Ns 1-12/03 zo 14. októbra 2003 nevykazuje znaky svojvôle. Je riadne a zrozumiteľne odôvodnené. Medzi týmto uznesením a výškou sťažovateľovho invalidného dôchodku sťažovateľ nepreukázal takú súvislosť, ktorá by umožňovala záver, že napadnutým uznesením mohlo dôjsť k porušeniu aspoň niektorých z navrhovateľom označených práv. Nejde o rozhodnutie o výške sťažovateľovho dôchodku, ale o sťažovateľom vznesenej námietke predpojatosti sudkyne.

Naviac, sťažovateľom sformulovaný petit nie je v súčasnej podobe spôsobilý slúžiť ako východisko rozhodnutia ústavného súdu. Zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval sťažovateľa ani na odstránenie niektorých odstrániteľných nedostatkov sťažnosti (ustanovenie právneho zástupcu etc).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2004